

POHOD NA OBIR

Zbrali smo se v mrzlem in turobnem jutru, še zaspani pa vendar v pričakovanju. Pred nami je bila dolga vožnja, saj sta Tone in Vida organizirala pohod na oddaljeno avstrijsko Koroško. Danes bomo poskušali osvojiti gorski masiv Obirja v severnem delu Karavank in njegov vrh Ojstrc (Hochobir 2139 m).

Namestila sem se na sedež avtobusa in že takoj zaprla oči. Hotela sem, da bi vožnja čim hitreje minila in zato sem se odločila, da jo kar prespim. Vendar ni šlo. Avtobus je med potjo pobiral udeležence, včasih silovito ustavil, odpiral vrata... Ljudje so prihajali nanj, se smejali, pozdravljali, nekateri tudi godrnjali. Pa kaj moremo, smo si pač različni! Nekaterim je vse prav, drugi pa ... Moje spanje je šlo pač po gobe. V Ribnici sem dobila še sosedo na sedežu in pogovor je stekel. Opazovali sva pokrajino, ki se je hitro menjavala, obujali prehojene pohode, nisva pozabili tudi na zdravje. Triurna pot je zato kar hitro minila. Med potjo smo pobrali tudi našega prijatelja Francija iz Križ in na sedlu Šajda (Schaidasattel 1069 m), kjer se je začela naša pot, se je zbrala kompletna ekipa. Pozdravilo nas je lepo, vendar hladno, sončno jutro. Pogled na okoliška pogorja je bil fantastičen. Fotografski aparat je bil stalno v akciji. Zaradi mraza je sicer delal bolj počasi, vendar je slikal. Kolona je počasi stopala prvo po travniku, nato po gozdni poti. Pogosto smo se, kljub vetru in mrazu, ustavljali. Občudovali smo pogorje Grintovcev, Košute, prepadno severno ostenje Kamniško-Savinjskih Alp, naše Julijce, kjer se je med dvoglavim Kravjim vrhom pokazal tudi Očak-Triglav, pa tudi avstrijska jezera, gore,

njeno pokrajino, Obirjeve stolpe, ki so me malo spomnili na treking po Olimpu. Malo pred vrhom pa nas je sprejel, poleg še močnejšega vetra, tudi sneg, bel, zmrznjen, čist sneg. Lepo je bilo stopiti nanj. Ob vsej tej krasoti smo pozabili na mraz in na vrhu kar nekaj časa ostali.

Na masivu Obirja je veliko objektov in z njimi povezanih dejavnosti, ki pa spadajo pod naslov: Bilo je nekoč... Včasih so tu kopali svinčevo rudo, sedaj pa si ogledujemo samo še ruševine. Na vrhu je lesen križ na katerem je napis. Le ta ni najbolj primeren za nas, ker smo tudi mi južni sosedje. Pa kaj hočemo, vsak lahko izrazi svoje mnenje. V dolino smo se spustili mimo Rainerjeve kočice (2043 m), ki je nastala iz majhne rudarske kolibe. To je bila prva planinska postojanka v Karavankah. Sedaj nas na njen čas spominjajo samo še ruševine. Veter se je nekoliko umiril, naš pogled pa se je ustavljal na vrhovih Pece, Olševe, Raduhe... in po zanimivi poti smo se spustili do Esenkappler Hutte 1555 m, kjer smo se okrepčali, fotografirali in odpočili na prijetnem sončku. Čakal nas je še spust po travnatem pobočju proti sedlu Šajda na katerega smo prišli z druge strani. Naredili smo torej krožno pot, dolgo približno 6 ur. Primerna je tudi za posameznike, ker ni potrebno skrbeti za prevoz. V zimskem času pa je tu zelo lepa turna smuka.

Na avtobusu smo nekoliko strnili naše vtise. Obrazi so nam žareli od vetra in tudi od zaužitih lepot. Še dva pohoda nas čakata v tem letu in upam, da bomo tudi z njima doživeli prijetne trenutke.

zapisala: Štefka Ule

